

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **MVDr. R. F.**, s místem podnikání K. 93, zastoupený JUDr. Zuzanou Pechtorovou, advokátkou se sídlem Dřevařská 12, Brno, proti žalovanému: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, se sídlem Slezská 7, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2015, č.j. SVS/2015/056082-G,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2015, č.j. SVS/2015/056082-G, kterým bylo co do výroku o nákladech správního řízení změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Kraj Vysočina ze dne 31.3.2015, č.j. SVS/2015/032318-J, kterým byla žalobci podle § 67 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 4 odst. 1 písm. g) zákona

č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „veterinární zákon“), odejmuta schválená činnost pro vydávání pasu, který obsahuje údaje umožňující zjištění totožnosti zvířete a kontrolu jeho stavu podle § 4a odst. 5 veterinárního zákona (dále jen „pas“), která byla schválena Dokladem o schválení a registraci soukromého veterinárního lékaře ze dne 17.3.2006, č.j. KVSJ/85/2006/Epi, registrační číslo 4485.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce předně namítá, že žalovaný nepřípustně rozšířil předmět řízení. V řízení sankčního typu je třeba, aby bylo bez pochybností vymezeno, jakým konkrétním způsobem se žalobce protiprávního jednání dopustil. Žalobce tak byl zkrácen o jeden stupeň řízení, neboť zjištění, že aktuální majitel zapsaný v pasu se liší od osoby, která tvrdí, že je majitelem zvířat, mělo vést k zahájení dalšího správního řízení.

Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a že žalovaný překročil meze správního uvážení. Závěr, že žalobci bylo lhostejné, jaké údaje uvádí u majitele zvířete, je nesprávný. Žalobce vykonával svoji činnost ve Skorotících v prostorách společnosti dogs and co s.r.o., kde byla zvířata umístěna, a jednal s paní Š., která vztah k této společnosti (coby společník a jednatel) nepochybně měla, což bylo žalobci z praxe známo. Žalovaný tak podle žalobce svými úvahami nesprávně nahradil nedostatek přesné právní úpravy týkající se vydávání pasů veterinárními lékaři.

Žalobce dále namítá, že důkaz spočívající ve svědecké výpovědi J. Š. vedl žalovaného k nesprávnému závěru o vědomém uvádění nepravdivých údajů žalobcem a byl mu nesprávně kladen k tíži.

V doplnění žaloby žalobce uvedl, že ze žádného důkazu provedeného ve správním řízení nevyplyvá, že by v rozhodné době mohl mít vážné pochybnosti o pravdivosti údajů uváděných majitelem psů. Paní Š. v žalobci žádné pochybnosti nevyvolala. Taktéž nebyl žalovaným prokázán skutečný úmysl žalobce uvádět nepravdivé údaje do předmětných pasů. Žalobce není nadán žádnou pravomocí ověřovat údaje, jež mu sdělí majitel psa. Žádný právní předpis veterinárnímu lékaři nezakazuje vydat pas zvířete, na které neexistuje kupní smlouva. Žalovaný tak nepřípustně zpřísnil a rozšířil právní úpravu povinností uložených veterinárním lékařům s licenci k vydávání pasů.

Žalobce dále namítá, že ve správním řízení nebylo nijak prokázáno, že by osvědčil zdravotní stav štěnat, aniž by jej předtím posoudil. Žalobce naopak všechna zvířata, jimž pasy vydával, viděl a jejich zdravotní stav posoudil.

Žalobce dále namítá, že žalovaný byl s největší pravděpodobností podjatý, neboť již v průběhu odvolacího řízení podala pracovnice žalovaného (MVDr. S. N.) veterinární správě v Belgii informaci o tom, že žalobce je nedůvěryhodný veterinář.

V replice žalobce rozhojnil svoji argumentaci k vybraným žalobním námitkám, uvedl, že jeho stížnost na chování úřední osoby měla být posouzena jako námitka podjatosti, a dále namítal, že výrok napadeného rozhodnutí nerozlišuje

mezi licenci v oblasti vydávání pasů pro převoz a licenci pro vydávání zdravotního potvrzení pro přemístění zvířat na jatka. Licenci ve vztahu k převozu zvířat na jatka nebylo důvodu žalobci rušit. Dále není podle žalobce vůbec zřejmé, proč mu byla zrušena licence vydaná dne 17.3.2006 v Jihlavě a nikoli později udělená licence v Brně.

Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a zdůrazňuje, že veterinární zákon v § 4 nijak nerozlišuje formu zavinění (úmyslnou či nedbalostní), pokud jde o jednání, jež má za následek vydání pasu s nepravdivými údaji. Pas zvířete musí dokládat úplné, správné a pravdivě vyplněné údaje, jinak by byl smysl tohoto dokumentu zcela popřen. Ze samotných vyjádření žalobce je zřejmé, že nemohl nabýt přesvědčení o správnosti jím uváděných údajů, neboť několikrát uvedl, že se spoléhal na sdělení paní Š. S odkazem na profesní řád Komory veterinárních lékařů žalovaný uvádí, že uvedené povinnosti se nemůže veterinární lékař zprostit poukazem na to, že nedisponuje žádnou mimořádnou pravomocí k tomu, aby mohl údaje ověřovat.

Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Žalobce nesouhlasí s právním hodnocením skutkového stavu a kvalifikací jeho jednání jako vystavování pasů s nepravdivými údaji o majitelích a původních chovatelích psů (původních majitelích). Žalobce přitom po stránce skutkové nikterak nezpochybňuje, že jako aktuálního majitele psů do pasů uváděl společnost dogs and co s.r.o., že údaje o původních chovatelích uváděl pouze na základě informací od paní Š. a že psy prohlížel ve Skoronicích v sídle společnosti dogs and co s.r.o.

V této souvislosti ze správního spisu vyplynulo, že paní J. Š. v čestném prohlášení ze dne 16.11.2014 a v rámci své svědecké výpovědi ze dne 23.1.2015 uvedla, že byla majitelkou psů. Tuto skutečnost uvedl i žalobce v rámci ústního jednání. Prvostupňovým orgánem bylo dále zjištěno, že jako původní chovatelé v pasech psů figurovali buď chovatelé, kteří štěňata paní Š. neprodávali (pan K., paní J.), nebo osoba, která psy nechovala (pan M.), a také v případě šesti pasů neznámá osoba s neexistující adresou (paní K.). Žalobce v pasech potvrzoval

prohlášení deklarující splnění podmínek chovu a původ zvířat u chovatelů, které nenavštívil (pan M., paní B.). Uvedeným místem prohlídky byly Skoronice. V jednom případě nebylo místo prohlídky vyplněno, a to u údajné chovatelky M. K. V případě chovatele F. K. žalobce jeho chov navštívil, jako místo prohlídky zvířat uvedl Vlkov, nicméně tento chovatel popřel, že by znal společnost dogs and co s.r.o. a že by dodával štěňata dle žalobcem vystavených pasů, stejně tak tuto skutečnost popřela paní B. (později S.).

Soud se nejprve zabýval námitkou vady řízení spočívající podle žalobce v nepřípustném rozšíření předmětu správního řízení. Podle žalobce měl správní orgán již od počátku správního řízení tvrdit, že žalobce jako majitele štěňat uvedl do pasu společnost dogs and co s.r.o., ačkoli skutečnou majitelkou štěňat byla J. Š. Žalobce tuto námitku dále v replice k vyjádření žalovaného rozvinul tak, že podle něj nebyla zachována totožnosti jednání (skutku) v rozhodnutí o zahájení správního řízení a ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu.

Soud dává v obecné rovině žalobci zapravdu v tom, že v oznámení o zahájení řízení musí být předmět řízení identifikován dostatečně určitě, a to zejména jedná-li se o oblast správního trestání, v níž musí být zaručeno právo účastníka řízení účinně se hájit. Předmět téhož řízení může být s ohledem na zásadu totožnosti skutku poté pouze zpřesňován a nikoli zásadně rozšířen či změněn. V oznámení o zahájení správního řízení je tedy třeba po stránce skutkové vymezit jednání, které správní orgán považuje za delikt (zejména pokud jde o způsob jeho spáchání, místo a čas), a vymezit, o jakých právech a povinnostech účastníka řízení bude v řízení rozhodováno. Popis skutku, jehož spáchání je účastníku řízení kladeno za vinu, se pak v meritorním rozhodnutí musí v podstatných rysech shodovat s popisem předmětu řízení sdělenému jeho účastníku. V této souvislosti také uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31.3.2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541, že *„Pokud jde o samotnou povahu oznámení o zahájení správního řízení, je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit.“*

Podle soudu prvostupňový orgán uvedeným požadavkům dostál. V oznámení o zahájení řízení č.j. SVS/2014/086946-J ze dne 5.11.2014 o odejmutí schválení činnosti pro vydávání pasů přehledně uvedl, jaké skutkové okolnosti jej k zahájení správního řízení vedly a zároveň o jakých právech a povinnostech žalobce bude v řízení rozhodováno. V oznámení o zahájení řízení je podrobně uvedeno, v jakých konkrétních pochybeních je spatřován důvod pro možné odejmutí povolení k vydávání pasů (body 1 až 5 popisující informace týkající se jednotlivých pasů, údajů v nich uvedených a skutková zjištění týkající se údajných prvních majitelů). Prvostupňový orgán dále v oznámení o zahájení řízení uvedl, že zahajuje správní řízení *„o odejmutí schválení činnosti pro vydávání pasů, který obsahuje údaje umožňující zjištění totožnosti zvířete a kontrolu jeho stavu*

(dále jen „pasy“), podle § 4 odst. 1 písm. g) veterinárního zákona, které bylo veterinárnímu lékaři MVDr. R. F. vydáno Dokladem o schválení a registraci soukromého veterinárního lékaře pod č.j. KVSJ/85/2006/Epi ze dne 17.3.2006, registrační číslo 4485“, přičemž výrok prvostupňového rozhodnutí žalovaného zní, že „se účastníku řízení soukromému veterinárnímu lékaři MVDr. R. F., místo podnikání K. 93, PSČ ..., IČ ..., odnímá schválená činnost pro vydávání pasů, který obsahuje údaje umožňující zjištění totožnosti zvířete a kontrolu jeho stavu podle § 4a odst. 5 veterinárního zákona (dále jen „pas“), která byla schválena Dokladem o schválení a registraci soukromého veterinárního lékaře pod č.j. KVSJ/85/2006/Epi ze dne 17.3.2006, registrační číslo 4485“. Tento výrok prvostupňového rozhodnutí byl následně v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu žalovaným změněn tak, že slova „podle § 4a odst. 5 veterinárního zákona“ byla nahrazena slovy „podle § 4 odst. 1 písm. g) veterinárního zákona“. Není tedy důvodná argumentace žalobce, v níž dovozuje porušení principu totožnosti skutku, ani v této souvislosti uplatněná dílčí námitka, že již v zahájení správního řízení mělo být žalobci sděleno, že majitelkou psů byla v době vystavení pasů J. Š. Tuto skutečnost nadto sdělila prvostupňovému orgánu J. Š. i žalobce až v průběhu správního řízení.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně k tíži žalobce posoudil obsah svědecké výpovědi J. Š., která uvedla, že je schopna doložit, že s ní paní J. obchodovala, nicméně tuto skutečnost nedoložila. Žalobce svůj argument v replice rozvedl tak, že pokud jednání svědkyně nebylo žalovaným kladeno žalobci k tíži, neměl tuto skutečnost (nedoložení listin J. Š.) zahrnovat do odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplynulo, že svědkyně J. Š. uvedla, že od paní J. a od pana K. v roce 2014 nakupovala psy a že je schopna to doložit. Žádné listiny však poté ani k výzvě správního orgánu nedoložila. Svědkyně A. J. přitom uvedla, že již asi tři roky psy neprodává a nemnoží a že ji žalobce za účelem kontroly plnění požadavků dobrých životních podmínek chovaných psů nenavštívil.

V souladu s § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že úvahou, jež žalobce v žalobě zpochybňuje, žalovaný vypořádal odvolací námitku žalobce, že mezi výpovědi svědkyně Š. a svědkyně J. je rozpor. Žalovaný k této námitce uvedl, že nespatřuje ve výpovědích rozpor, když paní J. uvedla, že ona sama psy neprodává, a nedoložení údajných dokumentů prokazujících opak ze strany paní Š. tuto skutečnost podporuje. Žalovaný se tak v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal s odvolací námitkou žalobce. V této souvislosti není z argumentace žalobce zřejmé, v čem spatřuje nesprávnost hodnocení důkazů provedených prvostupňovým orgánem, mezi nimi i svědecké výpovědi paní J. a paní Š. Žalobce vystavil paní Š. sedm pasů na psy, jejichž původním majitelem měla být paní J. Soud má za to, že nebyla ničím vyvrácena věrohodnost výpovědi svědkyně J., když

ani žalobce netvrdí, že by její chov navštívil. Svědkyně Š. sice uváděla, že může doložit obchodování s paní J., nicméně tak neučinila.

Ani tato námitka tak není důvodná.

Žalobce dále namítá, že ze žádného provedeného důkazu nevyplývá, že by v době, kdy pasy pro zvířata vystavoval, existovaly vážné pochybnosti o údajích uváděných paní Š., že není nadán žádnou mimořádnou pravomocí k tomu, aby si mohl majitelem uváděné skutečnosti ověřit, a v této souvislosti zdůrazňuje, že všechna zvířata, jimž pasy vydával, viděl a jejich zdravotní stav posoudil.

Podle § 4 odst. 1 písm. g) veterinárního zákona je chovatel povinen zajistit, aby byli psi, kočky a fretky v zájmovém chovu, pokud jsou přemísťováni mezi členskými státy k neobchodním účelům, označeni stanoveným způsobem a provázeni dokladem, který obsahuje údaje umožňující zjištění totožnosti zvířete a kontrolu jeho stavu, vydaným veterinárním lékařem schváleným pro tuto činnost; evidenci těchto pasů vede Komora veterinárních lékařů České republiky. Schválení soukromého veterinárního lékaře může být pozastaveno nebo odejmuto, jestliže tento lékař vydal pas s prokazatelně nepravdivými údaji, vyplněný neúplně nebo nesprávně, anebo v rozporu s podmínkami stanovenými tímto zákonem nebo předpisy Evropské unie o veterinárních podmínkách pro neobchodní přesuny zvířat v zájmovém chovu.

Z dikce citovaného ustanovení veterinárního zákona je zřejmé, že zakotvuje objektivní odpovědnost - tedy odpovědnost bez ohledu na zavinění - soukromých veterinárních lékařů za vydávání pasů se správnými a pravdivými údaji. Podstatným znakem odpovědnosti je z hlediska formulace citovaného ustanovení následek – tj. musí být prokázáno, že soukromým veterinárním lékařem byl vydán pas obsahující nepravdivý údaj. Tato skutečnost v případě žalobce nepochybně prokázána byla. Skutečnost, že žalobce všechna zvířata, kterým vydal pas, viděl a posoudil jejich stav, nebyla v rámci řízení rozporována. To ovšem nemá vliv na závěr, že žalobce vydal pasy s prokazatelně nepravdivými údaji o majitelích.

Koncepci objektivní odpovědnosti pak odpovídá povinnost veterinárního lékaře vyvinout potřebné úsilí k ověření pravdivosti uváděných údajů. Této povinnosti se žalobce nemůže zprostit tvrzením, že nemá pravomoc k tomu, aby si majitelem uváděné skutečnosti mohl ověřit. Pokud by zdejší soud přistoupil na takovou argumentaci, takto vydávané pasy by neměly žádnou reálnou vypovídací hodnotu, což by popíralo jejich samotný smysl.

Poukazuje-li žalobce na nulovou škodlivost svého pochybení, tak z citovaného ustanovení veterinárního zákona vyplývá, že žalobce měl povinnost vydávat pasy s pravdivými údaji, neboť v tomto ohledu jeho schválená činnost představuje složku veřejným právem regulované veterinární péče a dozoru. Na řádný výkon této činnosti jsou přitom kladeny požadavky, jež vychází z právní úpravy obsažené v evropském právu a národních právních předpisech, jejichž cílem je dohledatelnost a možnost identifikace konkrétního zvířete, ochrana zdraví zvířat a zprostředkovaně zdraví lidí. Tyto požadavky se nepochybně týkají i oblasti tranzitu psů v rámci zemí Evropské unie. Žalobce přitom jako kvalifikovaný odborník, na něhož lze poprávu klást zvýšené požadavky na výkon činnosti *lege artis*, porušil

svoji povinnost v několika případech (viz str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí). Pokud se žalobce jako odborník opakovaně spoléhal na „dobré slovo“ paní Š., resp. dokonce uvedl, že původní chovatele vyplnil na „žádost paní Š.“, tato okolnost jej nikterak nemůže zbavit odpovědnosti za následek, který svým jednáním způsobil.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že pas zvířete v zájmovém chovu je prostředkem k zpřehlednění a kontrole pohybu zájmových zvířat po Evropské unii, a společenskou škodlivost spatřoval právě v tom, že potvrzování nepravdivých údajů bylo prováděno osobou, které bylo vydáno k určité činnosti schválení a u které je předpokládáno bezvadné vykonávání činnosti a důvěryhodnost. Této úvaze nemá s ohledem na výše uvedené zdejší soud co vytknout.

Žalobce dále v doplnění žaloby poukazoval na pravděpodobnost podjatosti žalovaného, kterou dovozoval ze skutečnosti, že pracovnice žalovaného podala veterinární správě v Belgii informaci o tom, že žalobce je nedůvěryhodný veterinář, který porušil pravidla pro vydávání pasů zvířat, a to před vydáním pravomocného rozhodnutí ve věci samé.

Podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.

Soud k tomu doplňuje, že pokud si je účastník řízení vědom skutečností majících vliv na podjatost úřední osoby, musí na ně upozornit bez zbytečného odkladu a nenechávat si tyto informace teprve pro případ, že by se řízení nevyvíjelo podle jeho představ. Žalobce, ač zastoupen právním profesionálem, námitku podjatosti konkrétní úřední osoby v průběhu řízení nevznnesl a neuplatnil ji ani v odvolání. Pokud nyní až v doplnění žaloby poukazuje na možnou podjatost žalovaného, tak pouze ve skutečnosti, že pracovnice žalovaného měla komunikovat s belgickou veterinární správou o kontrolních zjištěních, soud nespatřuje takovou indicii, jež by mohla být důvodem k pochybnostem o nepodjatosti žalovaného či konkrétní úřední osoby; ostatně ze správního spisu nevyplývá, že by MVDr. S. N. byla v dané věci oprávněnou úřední osobou. Ani věcně správné úvahy žalovaného nezavdávají jakékoli důvody k pochybnostem o případné zaujatosti jeho pracovníků vůči žalobci.

Ani tuto žalobní námitku tak zdejší soud nepovažuje za důvodnou.

Pokud jde o argumentaci uplatněnou v replice, v níž žalobce uváděl, že výrok rozhodnutí nerozlišuje licenci v oblasti vydávání pasů pro převoz a licenci pro vydávání zdravotních potvrzení pro přemístění zvířat na jatka, a dále že žalovaný podle žalobce zrušil pouze licenci vydanou dne 17.3.2006 v Jihlavě a nikoli později udělenou licenci v Brně, byť se číselným označením shodují, jedná se o žalobní body uplatněné opožděně, po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby, v jejímž rámci lze žalobní body rozšířit (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Soud se proto touto argumentací žalobce nezabýval.

Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost

napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. července 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu